

Drau, Gail, Fella, Brenta a Möll 20. - 29. srpna 2004

Účast: Pavel a Helča s Kájou; řidič Vlastík, průvodkyně: Iva a Magda, vodáci: Adam a Petra, Radek a Gábina, Honza a Markéta, Petr a Edita, kolaři: Dan a Pipka, Mirek s Maruškou, Jana a Lenka, matka s dcerou a synem Michalem, Staroch s manželkou, rodinka s dcerou a synem, Mlčoch a Mlčoška

Pátek 20. srpna 2004 (Praha – Berg): Po třech letech jsme se opět rozhodli vyrazit s vodáckou cestovkou Honza na zájezd do ciziny. Tentokrát jsme si po dvou návštěvách jižní Francie vybrali v bohaté nabídce vodáckou výpravu do jižního Rakouska a severní Itálie. Start byl jako obvykle nedaleko stanice metra Radlická, odkud jsme večer vyjeli na cestu. Mezi osmi vodáky, sedmnácti kolaři a dvěma průvodkyněmi byli i Petr a Edita a také průvodkyně Iva, s nimiž jsme byli již ve Francii. Výhodou bylo, že jsme si tentokrát mohli dopředu vybrat z několika druhů plastových kánoí, což jsme ostatně v hodnocení předchozích akcí doporučovali. A protože jsme chtěli jako rodina jet pospolu, objednali jsme si jednu plastovou Vydru a k ní kajak, s nímž jsme sice neměli žádné zkušenosti, ale měli jsme jistotu, že jeden z nás, který by jinak jel v kánoi s někým cizím, nejspíš s průvodkyní, nebude někde jinde než ostatní. Jak je naším zvykem, vezli jsme s sebou opět mnoho bagáže, ale do autobusu jsme se vešli v pohodě, i když pohled řidiče při nakládání našich tašek nadtých papáníčkem nebo velikého stanu byl více než výmluvný.

Sobota 21. srpna 2004 (Drau; Lienz – Oberdrauburg; cca 15,5 km): Po celonoční jízdě jsme v půl šesté ráno dorazili do kempu Camping Berggruss v Bergu. Za tmy a pokud možno potichu jsme postavili stany, abychom mohli dospát. Přitom začalo poprchávat a sotva jsme zalezli do spacáků, spustil se vydatný a dlouhý lijavec doprovázený hřměním bouřky, které mezi horskými velikány, jež nás obklopovaly, působilo strašidelně. My jsme svůj stan postavili dobře, ale kopulky některých kolařů a i průvodkyň byly vyplaveny. To jsme ale zaregistrovali až když jsme později uviděli, jak si pod přístřeškem toalet suší své věci. Udělala se poměrně zima, což v nás vyvolalo rozpačité pocity z černých představ o dalším průběhu naší dovolené. Původně plánovaný odjezd v 10 hodin jsme pod vlivem nepříznivého počasí posunuli na 11 a po domluvě v útulné kempovní hospůdce u pivka za 2,5 € dokonce na 13 hodin. Na řeku jsme se nakonec po přejezdu autobusem do Lienzu dostali až kolem půl třetí. Vyplovali jsme z levého břehu na dvouhodinovou plavbu krásným hlubokým lesnatým horským údolím. Původní trasu se zakončením v Bergu jsme zkrátili a končili již v Oberdrauburgu na levém břehu za železničním a silničním mostem. Moc jsme si ale neužili, protože stále poprchávalo, byla zima a voda nepříjemně zábla. Zejména Helča v kajaku s promodralou pusou jektala zuby, protože jí ledová voda při pádlování stékala rukávy až na tělo a do kalhotek. Jinak Dráva byla dravá, měla široký rychlý tok, a tak ani nebylo třeba moc pádlovat, ale spíše jen udržovat rovnováhu. Zastávku jsme udělali jen krátkou na svačinku a zahřátí sladoučkým amarettem.

Příjezd do Oberdrauburgu jsme uvítali s ulehčením. Naložili jsme lodě, převlékli se do suchého oblečení a pak přešli do kempu, kam postupně dorazili i kolaři. Zima nám však tak prolezla do těl, že jsme si po večeri, k níž jsme si na pánvi na plynovém vařiči opekli mističky

z točeňáku, zalezli již v 8 hodin zahřát se do spacáků a brzy usnuli s vírou, že zítra bude počasí příznivější, jak prý ráno předpovídal místní pekař.

Neděle 22. srpna 2004 (Gail; Dellach – Hermagor; cca 25,5 km): Ráno nás probudil nejen dorazivší pekař se svým drahým, ale výtečným čerstvým pečivem, které jsme zakoupili, ale také sluníčko, jež se vylouplo zpoza lesíka lemujícího kemp, aby zvěstovalo změnu počasí k lepšímu. Během dopoledne se i zde v alpském podhůří znatelně oteplilo, a tak přejezd autobusem na start naší dnešní vodácké pouti byl již prodchnut optimismem. Tím spíš, že jsme odjížděli v pohodových 10 hodin.

Během přejezdu nás opustili kolaři, a tak na místo, kde jsme měli začít, jímž byl levý břeh za mostem nedaleko Dellachu, dorazila opět jen skupinka vodáků. Sundali jsme kánoe z přívěsu a donesli je k řece, která zde bystře proudila kamenitým korytem. Okolní příroda zde byla opět velmi pěkná. Jako průvodkyně s námi dnes na rozdíl od včerejška již jela Iva, Helča opět plula v kajaku, Pavel a Kája v objednané Vydře a ostatní v těžkých Rotomodech. Cesta probíhala naprosto pohodově, neboť řeka tekla svižně, měli jsme tak dostatek času a nemuseli se nikam hnát. Na jednom pěkném místě na pravém břehu za krátkou mírnou přejezdkou jsme zastavili a posvačili či spíše poobědvali ze svých zásob a za pomoci placatice s amarettem se seznámili s ostatními. Poté jsme se osvěžili koupáním či sjezdy na plovacích vestách v chladné horské vodě a Pavel a Kája si i trochu zatrénovali na kajaku.

Neuvěřitelný kousek předvedla na jednom místě Helča, kterou proud nahnal v ostrém levotočivém ohybu na skálu. Nějakým neuvěřitelným kouzlem po ní vyjela a následně provedla „trojitě salto s pěti vruty“. Tedy otočila se o 360° kolem své - v tu chvíli značně vychýlené - vertikální osy. Pak sklouzla zpět do řeky a pokračovala v klidu dál, jako by se nic nestalo.

Dojezd do cíle na pravém břehu za mostem u Hermagoru byl také pohodový. Při nakládání kánoí na přívěs jsme se podobně jako i v dalších slunečných dnech osvěžili vychlazenými plechovkovými gambrinusy zakoupenými z Vlastíkových autobusových zásob. Po návratu do kempu jsme si k večeri dali vepřo-knedlo a pak zašli na pívko do kempovní hospůdky. Kája se ještě vykoupal v pěkném bazénu, jenž byl součástí bergského kempu.

Pondělí 23. srpna 2004 (Fella; neznámé místo – Carnia; cca 15,5 km): Ráno jsme se sbalili a pak přešli do Itálie. Před polednem jsme udělali asi třičtvrtěhodinovou zastávku v Pontebbē, kde jsme si zakoupili v místním pekařství pečivo. Zde vyrazili na svou projížďku kolaři a my vodáci poté přešli k řece. Dříve než jsme vypluli, poobědvali jsme asi během třičtvrtě hodiny u autobusu ve stínu stromů, kde jsme se také ještě tradičně osvěžili báječným vychlazeným gambrinusem. Bylo nádherné počasí, a tak jsme se na plavbu opět těšili. Pak již jsme stáhli lodě od cesty, kam zajel autobus, mírným spádem k řece a vydali se na plavbu.

Fella byla opravdu zvláštní neobvyklá řeka. Proudila množstvím ramen, která se neustále spojovala a zase dělila do různých proudnic v širokém plochém korytu s miliardami bílých oblázků. Její tok byl každé jaro vytvořen povodněmi, kdy masy chladné ledovcové vody plné nekonečného množství kaménků o velikosti špendlíkové hlavičky si hloubily nejsnadnější cestu. Voda byla zvláště bílá, a když se do ní člověk ponořil, cítil, jak ho ty droboučké kamínky příjemně masírují. Méně příjemné už bylo to, že jich měl neustále plné boty a plavky, a i jeho kůže získala bílý povlak. Po obou stranách Fellu v dáli lemovaly úchvatné vysoké masívy Dolomit tyčících se až do výše, kde se dotýkaly po obloze plujícími beránkami.

Plavba byla opět pohodová, řeka nás rychle nesla a díky dostatku času jsme mohli dělat zastávky, při nichž jsme se osvěžovali koupelí, svačinou či pitím ginu s tonikem nebo vína. Na jednom pěkném místě, kde byl proud opravdu silný, jsme si bezvadně zajezdili na vestách, byť voda byla opět dost chladná.

Jízda kánoemi byla velmi zajímavá i díky častým peřejkám, jež jsme museli zdolávat. Helča se však na jednom místě při přistávání u břehu, jež na kajaku v bystrém proudu není zrovna jednoduché, cvakla. Naštěstí jsme jí ale rychle stačili pomoci i s kajakem na břeh. Později se u břehu překloupila na kajaku i Iva.

Ke konci plavby jsme ještě museli překonat vysoký jez, kde jsme lodě stáhli při pravém břehu. Krátce poté jsme se rozdělili, což ale vedlo k tomu, že pouze Iva ještě s jednou kánoí v samém závěru zamířila do správného ramene vedoucího k místu, kde na nás již čekal autobus. Ostatní tři kánoe a kajak vpluly do nesprávné vodní cesty a pokračovaly k velmi nebezpečnému jezu s vývařištem pod vysokým silničním mostem, z něž navíc trčely četné dráty. Naštěstí se nám podařilo včas zastavit lodě, i když Petr s Editou do něj málem vjeli. Museli jsme se ale vracet asi třista metrů proti proudu s kánoemi na koňadrách, což nebylo snadné, protože oblázkový břeh se nám při chůzi bořil pod nohama. Helča raději vzala kajak na hlavu a přešla ke správnému konci pěšky po širokém ostrůvku. Ostatní mezitím došli k vodní křižovatce a pak spluli do správného místa u pravého břehu. Byl ještě čas, protože bylo teprve tři čtvrtě na pět, takže vodáci se ještě zašli podívat k nedalekému vodopádu spadajícímu do malého jezírka. Abychom se k vodopádu skrytému mezi skalami dostali, museli jsme předtím vylézt po kluzké skále, což bylo nesnadné.

Z místa, kde jsme skončili, což bylo nedaleko Dafnii, jsme pak po naložení lodí a kol kolařů, kteří se sem také sjeli, pokračovali do kempu u jezera Alesso v oblasti Lago Tre Domini. Zde jsme postavili stany a k večeri si uvařili párky. Po večeri a teplé sprše jsme ještě zašli na velmi chutnou zmrzlinu (velká porce za 1 €) do přilehlé restaurace. Při návratu jsme se také zašli podívat k jezeru, kde jsme krátce poseděli u zažehlé svíčky na břehu s několika vodáky a kolaři. Dan a Magda zahráli několik pohodových písniček, což bylo v tom poklidném večeru moc příjemné.

Úterý 24. srpna 2004 (Jesolo, Benátky): Po ranním probuzení, snídani a sbalení věcí jsme přejeli k Jaderskému moři do turistického městečka Jesolo plného hotýlků, kempů a restaurací. Zde jsme kolem půl jedenácté postavili stany v menším kempu Parco Capraro. Pak jsme se zmožení obrovským vedrem ihned vypravili k asi 5 až 10 minut pěší chůzi vzdálené pláži, abychom si užili moře. Tady jsme strávili hodinu a půl, při níž jsme se báječně osvěžili koupáním. Také jsme různě řádili na matracích.

Ve 14 hodin jsme vyjeli na výlet do Benátek. Autobus nás dovezl do přístavu, odkud jsme se do tohoto turistického lákadla dostali asi 45 minut dlouhou plavbou trajektem. Benátky byly plné tisíců turistů, takže jsme splynuli s davem a po nábřeží došli na proslavené náměstí Svatého Marka. Koupili jsme si šizenou zmrzlinu, podívali se nad místním zvykem krmit všudypřítomné holuby a po krátké procházce se zase vrátili do přístavu. Odtud jsme se vydali na další plavbu vyhlídkovou lodí po Grande Canal. Byl to dobrý nápad, protože namísto pochodování v davu a horku po městě jsme si to nejkrásnější z Benátek prohlédli při příjemné plavbě. Nedaleko proslaveného mostu Ponte di Rialto jsme však byli svědky děsivé scény, kdy po kolizi s motorovým člunem se převrátila gondola, pod níž zmizelo několik turistů včetně dětí. V nastalé panice vypukla záchranná akce, při níž byli postupně (snad) všichni zachráněni, ale museli přispěchat záchranáři, potápěči a lodní sanitka. Opravdu to nevypadalo hezky. Hlavně když nějaká ženská těsně po nehodě v panice křičela a naznačovala, že tam někdo zůstal pod vodou.

Naše loď ale mezitím odjela a po četných zastávkách, při níž turisté nastupovali a zase vystupovali, dorazila na druhý konec Benátek nedaleko náměstí Piazzale Roma. Chvíli jsme zde pobýli, koupili si mapu a pak vyrazili na zpáteční plavbu. Nevrátili jsme ale až do přístavu, nýbrž vystoupili u mostu Ponte di Rialto a odtud pak šli pěšky. Protože jsme si chtěli ještě dát před odjezdem něco k jídlu, odjeli jsme z předražených Benátek trajektem ve čtvrt na

osm, tedy asi o hodinu dříve, než by bylo jinak nutné. Po příjezdu trajektem do přístavu jsme se nejprve zdrželi hledáním vhodné restaurace. Když jsme konečně našli „tu pravou“, usadili jsme se spolu s rodinou Kájova kamaráda Míši na zahrádce, kde na nás začali útočit dotěrní komáři. Obsluha byla velmi zpomalená, ale objednané pizzy (sýrové, šunkové a šampiónové) byly velmi chutné. Dost jsme se ale zdrželi, takže jsme je do sebe museli doslova naházet a rychle spěchat k autobusu, který měl odjíždět v devět a díky nám musel svůj odjezd o čtvrt hodinu odložit. Autobusem jsme se poté vrátili do kempu.

Středa 25. srpna 2004 (Jesolo, Al Roccolo): Dnešek byl určen hlavně na odpočinek, k čemuž se nedaleké moře výtečně hodilo. Po probuzení a snídani tak vyrazili Pavel s Kájou k moři. Stejně jako včera se na pláži museli spokojit s pláčkem na úzkém pásu pobřeží mimo všudypřítomné placené slunečníky. To jim ale vůbec nevadilo, protože stejně celé asi dvě hodiny strávili koupáním v moři, dováděním v pěkných vlnkách či hledáním a sbíráním hezkých barevných mušliček.

Po návratu je již čekala Helča s obědem - bavorskou sekanou s bramborem. Poté již nezbylo než sbalit a naložit bagáž a ve zbylém času před odjezdem v půl třetí si zajít na chutnou zmrzlinu do restaurace, která byla přes ulici u hotýlku, jenž patřil do komplexu kempu. Ani ta nás ale nedokázala zchladit na dlouho, takže nás jako každý den musel ještě osvěžit gambáčem z lednice Vlastík.

Během přejezdu do dalšího tábořiště jsme kolem čtvrt na pět udělali zastávku v jakémsi socialistickém supermarketu, kde jsme k několika málo dobrým potravinám zakoupili i tvrdý chléb, plesnivý sýr a zkvašené víno.

Později jsme dorazili do příjemného klidného kempu Al Roccolo u jezera Lago di Carlo (u města Rocca). Postavili jsme si tábořiště a k večeri uvařili maďarský guláš. Kája s Michalem mezitím stále odbíhali „na čumendu“ do místnosti u restaurace, v níž bylo několik automatů s gameboyáckými hrami.

Večer jsme strávili velmi pohodově mezi stany u svíček a u kytarky. Sešli se zde jako obvykle všichni vodáci a s nimi Iva, Magda, Vlastík, Jana, Lenka a několik dalších kolařů. Na kytary zahráli Dan a Radek, popíjelo se především víno, ale i šampaňo.

Čtvrtek 26. srpna 2004 (Brenta; Rivalto – San Nazario; cca 15 km): V pět hodin ráno nás probudil rachot bouřky provázené přívalovým deštěm. Průtrž mračen trvala tři hodiny, avšak díky kvalitě našeho plátěného obydlí i skvěle fungující melioraci tábořiště nám nezpůsobila žádné potíže. Někteří „kopulkáci“ ale měli opět problém, a průvodkyně byly dokonce nuceny strávit několik hodin schovány pod střechem koupelny. Také Pipka si stěžovala, že má mokré spacák, přestože její přítel - úspěšný podnikatel - Dan, který neustále dával na odiv své drahé značkové vybavení, se předtím chlubil vysokou hodnotou vodního sloupce svého stanu, k němuž k našemu pobavení měl zakoupen i cestovní vysavač! I Vlastík nám pak pochválil naše áčko, které předtím považoval jen za neskladnou hydru.

Později se ale udělalo opět hezky, a tak jsme se po snídani a sbalení bagáže před jedenáctou hodinou vydali na další řeku v našem bohatém vodáckém programu, jíž byla Brenta. Asi v půl jedenácté jsme startovali z pravého břehu před mostem u Rivalta. Brenta teče mezi vysokými horami a je to sympatická středně náročná řeka. Dnes se pro změnu do kajaku usadil Pavel a stejně jako Helča v předchozích dnech měl možnost poznat jaký je rozdíl v plavbě v kánoi a na kajaku. Například ten, že si pro napití z lahve naplněné ginem s tonikem musel vždy dopádlouvat ke kánoi, v níž ho vezli Helča s Kájou.

Jediný jez během naší cesty jsme zdolali spuštěním lodí podél pravého břehu, kdy jsme je vždy pod jezem odchytili v jejich volné jízdě. Poté jsme se již přiblížili nejnáročnějšímu úseku, jímž byla slalomová dráha. Před ní se po kolizi s kánoí Helči a Káji poprvé cvaknul

Pavel, když ho za vodním stupínkem postrčil boční proud. V nestabilním kajaku stačilo včas nezabrat a už byl ve vodě.

Pak jsme již začali postupně splouvat slalomku a nutno říci, že nikdo z nás nezaváhal a všichni jsme ji zdárně zdolali, byť nás od toho zprvu Iva trochu odrazovala. Zde jsme se i na břehu občerstvili, někteří si spluli dolní část dráhy jen na vestách a Adam si zatrénoval v kajaku, což skončilo také cvaknutím.

Poté jsme již pokračovali dále náročnějším peřejnatým úsekem. Pavel zde předvedl zajímavý kousek. V okamžiku, kdy ho v jednom exponovaném místě proud zahnal mimo průjezd kolem dvou vysokých kamenů, nezazmatkoval a zkušeně se prosmýkl mezi nimi k údivu dvou čumilů, kteří na větším z nich seděli. Jenomže uspokojen svým bravurním kouskem zapomněl pádlovat a boční proud mu opět připomněl, že na kajaku musí být člověk neustále v pohybu. Takže následoval poloviční eskymák.

Další plavba již proběhla v pohodě, takže jsme po půl čtvrté v pohodě dorazili k cíli naší trasy na pravém břehu u San Nazaria.

Po naložení lodí jsme přešli k nádhernému jezeru Lago di Caldonazzo, kde byl sraz s kolaři. V jedné z restaurací jsme si pochutnali na výborných pizzách (Tropicale - s anansem, Trentina - s žampiony a mletým masem a Procciuto - se sušenou šunkou). Večer jsme dojeli k místu nedaleko kaňonu Sarca. Zde jsme strávili noc volným spaním v přírodě. Nebylo to moc pohodlné, protože jsme museli bagáž odnést celkem daleko od autobusu, a také stan se nestavěl v kamenitém a nerovném místě zrovna snadno. Spát jsme tak šli již kolem půl desáté, jelikož jsme byli docela zmoženi a navíc nás čekalo brzké vstávání.

Pátek 27. srpna 2004 (kaňon Sarca): Již ve třičtvrté na osm ráno jsme po sbalení a naložení bagáže a snídani u autobusu vyráželi vstříc našemu dnešnímu dobrodružství. Na program byl náročný kanyoningový průchod kaňonem Sarca, k jehož absolvování se přihlásili pouze Pavel a Helča s Kájou, Honza a Markéta a Adam a Petra, které provázela Magda. Kolaři zůstali věrni svému programu a ostatní vodáci dali přednost odpočinku.

Již ranní zima ve stínu skal nám zvěstovala, že to dnes nebude žádná legrace, a když jsme prošli kolem cedule, která upozorňovala na to, že kaňon, do něž jsme sešli, občas zaplavuje voda vypouštěná z přehrady, mnozí z nás v duchu zalitovali, že se do této akce nechali naverbovat. A to nás hned na úvod čekalo proplavání asi sto metrů dlouhého úseku ledové vody, jež měla jen kolem 7 °C. Nešlo se mu ale vyhnout, jelikož vedl úzkým průplavem mezi dvěma strmými skalami. Plovací vesta, bez níž bychom asi klesli ke dnu jako kámen, nás spolu s plavkami a tričky moc nezahřála, takže jsme měli možnost poznat, že oběti zkázy Titanicu umíraly poměrně příjemně. Ruce a nohy jim od konců začaly tuhnout, krev v tělu se zpomalila... No ale my jsme v té vodě byli jen pár minut, byť i během této krátké chvíle nám těla pěkně zmodrala. Každý si pak ale bez reptání cvakl rumu, který Helča podala preventivně jako medicínu i Kájovi.

Další cesta však byla spíše o skálolezení, kdy jsme se pohybovali po kamenitém břehu, překonávali strmé svahy, mohutné kamenné bloky, stoupali a klesali po úzkých průchodech a menších či větších kamenech. Také jsme ale skákali do ledové vody z vysoké výšky (nejvyšší z cca 4 metrů), když cesta dál již nevedla po schůdném skalnatém břehu, brodili se či přeplavávali říční úseky. Klouby jsme z toho měli celé vyviklané a nohy podrápané od všudypřítomných svlačců a ošlehané od kopřiv, ale stejně to bylo moc fajn adrenalinové dobrodružství.

Do deseti hodin jsme postupovali ve stínu, tedy i v chladnu, což jsme překonali i průběžným zahříváním rumem, ale poté byly prosluněné úseky čím dál tím častější. Během cesty jsme posvačili a později poobědvali z nesených zásob potravin a odpočinuli si na sluncem vyhřáté kamenné plošině.

Kolem 14. hodiny jsem došli k vyústění kaňonu u jakéhosi městečka. Asi jsme byli jedněmi z posledních, kteří měli možnost toto dobrodružství zde absolvovat, protože právě zde probíhala výstavba jakýchsi tunelů. Buď pro dráhu nebo pro přehradu. Každopádně další roky již v nabídce cestovky průchod Sarcou nebyl.

Na okraji městečka jsme si ještě bezostyšně pochutnali na švestkách pěstovaných v sadu. Chvíli jsme čekali na autobus, který záhy dorazil, a jímž jsme pak směřovali zase do Rakouska. Ještě před hranicemi jsme ale neopomněli v supermarketu nakoupit nějaké ty potravinové prezenty (vína, sýry, prociuto a jiné).

K večeru jsme přijeli opět do nám známého kempu v Bergu. Postavili jsme stany a k večeri si pochutnali na vepřo-knedlu s pivíčkem. Po setmění jsme se přesunuli od stanů k sezení u lavic se stolem postavenému na kraji lesíka, jímž byl kemp obklopen. U svíček jsme dopíjeli zbytky nápojů: víno, gin-tonic a jiné, Dan a Radek hráli na kytary a ostatní: Pavel a Helča s Kájou, Iva, Radek a Gábina, Petr a Edita, Dan s Pipkou, Markéta, Mirek a Maruška si pobrukovali a povídali. Později se k nám přidružil ještě pár postarších Holanďanů, kteří dali do placu spoustu plechovkových piv. Byl to zkrátka další z příjemných večerů, tento však byl poslední, protože v sobotu nás přes noc čekala již jen jízda autobusem.

Sobota 28. srpna 2004 (Möll; Mörtschach – Lamnitz; cca 16,5 km): Poslední den naší dovolené si vodáci mohli opravdu parádně pospat, protože na rozdíl od kolařů, které čekalo celodenní šlapání do pedálů, odjízděli z kempu až ve 13 hodin. Bylo tedy spousta času na rochnění se ve spacácích, snídani, sbalení stanů a bagáže, nebo na koupání v bazénu, čehož z nás využil jen Kája.

Poslední řekou, jež nás čekala, byla Möll - dravá kamenitá říčka, nejnáročnější ze všech v tomto zájezdu s obtížností WW II či WW II+. Rychle tekla krásnou lesnatou krajinou a ve stínu stromů bylo v plavkách chvílemi i chladno. Bylo méně vody, což ale plavbu vůbec nezjednodušovalo, protože o to více jsme museli slalomovat mezi četnými kameny. Mezi druhou a pátou hodinou odpoledne jsme jen s několika menšími zastávkami na vylití vody a jednou velkou na oběd zdolali parádní úsek, na němž jsme si skvěle zatrenovali i prověřili své dovednosti.

Tentokrát nás nečekal jen souboj s živlem, ale i s živočichy. Nejprve na nás z lesa vystartoval divoce vypadající vlčák, který v mělkém korytu doběhl až těsně k našim lodím zběsile přitom štěkajíc. Pluli jsme rozdělení, takže nejdříve zaútočil na Petra a později i na v kajaku jedoucí Helču, od níž se zastavil snad jen metr. Nedlouho poté se prozvěnu zákeřně zezadu spustil z oblohy jakýsi dravý pták, jehož Pavel zaregistroval až v okamžiku, kdy mu spárem ťukl do čepice ve snaze uchopit svou oběť a pak ladně pokračoval v letu těsně nad Kájou a dále.

Byla to opravdu velmi pěkná plavba na rozloučenou. Končili jsme v Lamnitzu za dřevěným mostem. Donesli jsme lodě na parkoviště k autobusu a po jejich naložení se navečeřeli. Mezitím dorazili poslední opozdílí kolaři a poté jsme již mohli vyrazit na dlouhou cestu autobusem domů, kterou nám zkrátilo sledování filmů Vesničko má středisková a Marečku, podejte mi pero, pouštěných na videu.

Při průjezdu Rakouskem nás zdrželo poskakování v koloně. Času ale bylo dostatek, protože by nemělo smysl přijet do Prahy někdy ve tři nebo čtyři ráno.

Neděle 29. srpna 2004 (návrát do Prahy): Ve 2:15 jsme překročili hranice v Dolním Dvořišti, kde si v motorestu mnozí hned s chutí dali držkovku, smažák, řízek či jinou dietní nutričně vyváženou stravu. Pak jsme pokračovali do Prahy, kam jsme dorazili v půl sedmé ráno. Vyložili jsme věci, rozloučili se s ostatními a konečně mohli definitivně konstatovat, že tato dovolená byla perfektní a bez jediného většího problému.